

En enda lång resa

EGENTLIGEN BÖRjade DET PÅ TAKET TILL ETT HUS I PAKISTAN 1999. Ett formidabelt ljus föll över huskropparna runt omkring, och nedanför på gatan valade en herde sin färhjord.

– Det var då jag plötsligt visste vad jag skulle göra när jag blev »stor«. Jag var 29 år gammal och med ens övertygad om att jag skulle designa kläder.

Linnea Öberg Sellersjö gör en konstpaus och ser forskande på mig. Hon vet redan vad jag skall fråga. För givetvis var det inte alls där allt började.

– Nejdå, min första kollektion gjorde jag vid 10 års ålder. Jag gjorde collage av tapetmönster, som jag klistrade upp på dockor jag tillverkat. Helst av allt ville jag vara som CHANEL.

Intresset för mode var inte en slump. Linnea kommer från en familj befolkad av många starka, självständiga kvinnor som följt sin egen väg, ofta inom textila yrken. Även Linnea utbildade sig inom mode- och textilområdet, men en utställning med MAGNUM-fotografierna i Paris 1988 gjorde att hon valde fotografiet som medium.

– Genom fotografen Gunnar Smoliansky fick jag möjlighet att börja som assistent åt Christer Strömholm. Det var Strömholm som lärde mig att *se*.

Då, i början av 90-talet, vara fotots status som konst fortfarande ett debattämne. Linnea arbetade som featurefotograf åt ett stort antal tidningar och tidskrifter, och var under två år ordförande för organisationen Kvinnliga fotografer i Norden.

– Ursprungligen hade jag valt fotot för att jag var trött på allt som hette mode, men efter några år kändes också fotografiet begränsat. Jobbar man med bildjournalistik

upptäcker man snart hur kort livstid bilden har. Vad jag hela tiden söker är i stället den utmaning som finns i att ge sig in i en lång process. Det slutliga resultat är viktigt, men det är vägen dit som är intressant. Det är som livet självt, otroligt spännande, en enda lång resa mot målet, döden.

Linneas sökande attityd har haft konsekvensen att hon aldrig arbetat med bara en enda sak. Ofta har två

OVAN En klänning i *Duranis*-kollektionen.

TILL VÄNSTER Modeteckningar av Linnea Öberg Sellersjö.

verksamheter eller förhållningssätt balanserat och kompletterat varandra. Övergivande och övertagande glider samman i en sömlös helhet. Men bortom alltsammans anar man en struktur, som emellertid inte är definierad på förhand. Den är till för att upptäckas gradvis.

Redan under tiden som yrkesfotograf hade Linnea börjat studera

Foto: Linnea Öberg Sellensjö

arkitektur på Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. I arkitekturen fann hon ett uttryck som förenade många av de egenskaper hon letat efter i både modedesign, foto och konst.

– Jag älskar arkitekturen för att den förenar så många olika egenskaper: form, funktion och en intellektuell attityd till uppgiften. Jag är en skrivande person, som hela tiden försöker formulera mina idéer i text. Både språket och arkitekturen har en beständighet som modet saknar.

När man lyssnar till Linnea framstår efter en stund det mesta som helt logiskt sammanhängande. Men så infinner sig oväntat brotten, eller snarare uppbrötten, som förändrar och fördjupar. Visionen på taket till huset i Pakistan ledde först till att hon skapade sitt eget klädmärke Duranis, och till den första egna kollektionen. År 2000 kom hon in på den ansedda engelska modeskolan S:t Martins, och antogs samtidigt till arkitekturskolan AA.

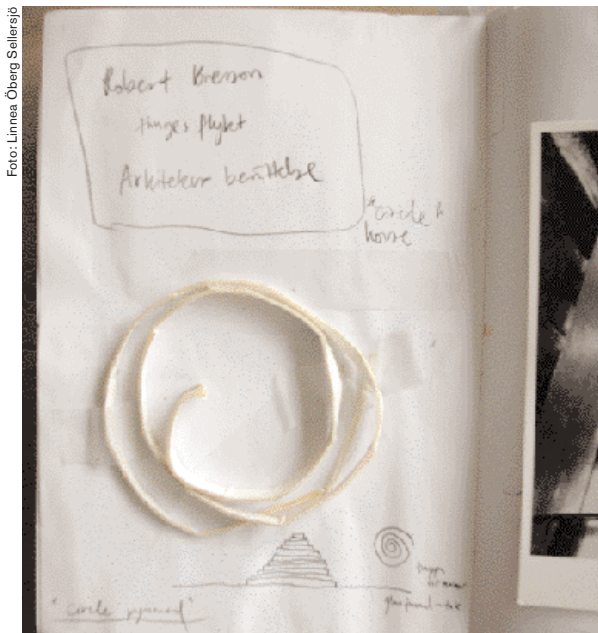

Foto: Linnea Öberg Sellensjö

TILL VÄNSTER Skiss- och textmaterial som Linnea arbetar med.

OVAN TILL VÄNSTER En klänning från ett barockinspirerat projekt.

OVAN MITTEN Från Linneas utställning på Galleri Krister Fahl, 2002.

OVAN TILL HÖGER Ett av Linneas verk på utställningen *Pendang* på Norrköpings Konstmuseum

Foto: Linnea Öberg Sällersjö

Foto: Linnea Öberg Sällersjö

– Jag anotgs till mastersutbildningen på S:t Martins, och hade förstås stora förväntningar på vad jag skulle få uppleva. Jag såg fram emot att delta i spännande och utvecklande diskussioner om designens roll och teoretiska fundament, men allt handlade bara om att tillverka produkter. Hur man gjorde det var inte alls intressant, bara att man gjorde det.

Den intellektuella frustrationen ledde till att Linnea blev allt starkare och friare i sin metod att arbeta med utgångspunkt i orden.

– Jag läste en massa: Deleuze, Proust, Ruskin, böcker om preraphaeliterna. Senare har jag intresserat mig för neurofysiologisk forskning. Den bekräftar att allt inte är vad det tycks vara och att det finns en massa saker som inte syns på ytan, utan uppenbaras först när man både betraktat och reflekterat över vad man sett.

När man bläddrar igenom Linneas kollektionsskisser slås man av hur verbala de är. Teckningarna omges av tätt sammanfogade textmassor, som pekar i ett otal kulturhistoriska riktningar.

– Det mesta jag gör kommer till automatiskt, men ofta utgår jag från texter jag läst eller skrivit. På senare tid har

jag börjat skriva dikter, som jag sedan brutit sönder i mindre beståndsdelar och fogat samman på ett nytt sätt. Somliga har berättat för mig att det var så Mallarmé arbetade, men för mig var det exakt samma sak som när jag designade kläder.

Som klädkapare hyllar Linnea det enkla, som samtidigt överskrider gränserna uppsatta av konventioner och teoretiska systembyggen.

– Min första kollektion byggde på att förvandla »österländska« manskläder till »västerländska« kvinnokläder. Ungefär på samma sätt hanterar jag material. När jag inte arbetar inom ramen för Duranis föredrar jag toilen, den oblekta bomullen, det material som designers bara använder som »skisser« till de plagg man vill sy upp.

Ofta återkommer Linnea till sekelskiftesarkitekten Adolf Loos, som ville eliminera det plastiska ornamentet och ersätta det med en ornamentering inlagd i den släta ytan.

– På S:t Martins skrev jag en uppsats om ornamentet i modet. Där har ornamentet för det mesta fungerat som en dekoration, men jag såg en större utmaning i att göra ornamentet till en funktion. En klänning kan exempelvis förses med

TILL VÄNSTER

En drapering/klänning av
Linnea Öberg Sellersjö.

fickor, som egentligen är veck i tyget. När jag börjar ett designprojekt låter jag det oftast skjuta iväg åt alla möjliga håll. Sedan skalar jag bort detalj efter detalj, tills det visuellt ser »rätt« ut samtidigt som det funktionellt är »fel«.

Sommaren 2002 utvecklade Linnea denna idé i praktiken genom en utställning på Galleri Krister Fahl i Stockholm. Under fyra dagar gjorde hon helt sonika om galleriet till en butikslokal, där man antingen kunde köpa verkliga kläder, foton av kläderna eller inramade plagg.

– Översiktligt handlade utställningen om shoppingbegreppet, men jag var lika nyfiken på vad folk egentligen skulle köpa. Det visade sig att de föredrog kläderna!

Somliga galleribesökare reagerade med förvirring när de inte omedelbart kunde avgöra om det var en konstutställning eller en modebutik de besökte. Sammanhanget kändes främmande och ovant.

– Utomlands har närheten mellan konst och mode varit naturlig, men inte här i Sverige. Det är ungefär på samma sätt som med fotografiet, som inte accepterades som konst

förrän efter en lång tid. I Sverige förväntas man hålla sig till en enda sak, och inte syssla med flera olika saker på samma gång.

Nyligen deltog Linnea i utställningen *Pendang* på Norrköpings Konstmuseum. Samtidigt skriver hon på en avhandling om islamsk arkitektur och modernismen och arbetar som både skribent och fotograf i arkitektur-tidskriften *Rum*. En ny utställning på Galleri Kontrast är inplanerad till hösten.

– Jag tror att mina val ytterst beror på att jag gick i en Rudolf Steiner-skola när jag var liten. Steiners huvudidé var ju att koppla samman teori och praktik. Det gör också att jag aldrig känt mig som »konstnär« – allt jag gör är konst, och det finns inga tydliga gränser mellan de olika uttrycken. Men helst av allt skulle jag nog vilja vara vetenskapsman. Jag är fascinerad av att arbeta under lång tid med att formulera teorier, pröva dem och följa tankens vägar vidare.

TEXT: ANDERS OLOFSSON